

Utan titel av Leon Naji

Hassan satt ensam på trappan utanför sin port i Vällingby. Den kalla höstvinden blåste på hans kinder, den doftade som den mörka röken från de åkande bilarna. Händerna i fickan och där höll han pistolen, redo att offra allt för ett klick. För varje klick han har behövt ta har hans själv blivit mörkare, för varje uppdrag begravs hans förflutna och hans kedjor växer starkare. Hans mamma har saknat den han var och ber till Gud varje natt att få tillbaka sin son. Hassan visste om konsekvenserna, att morgondagen inte var utlovad. Han fick bara hoppas att han klarade sig en dag till, för att lämna detta liv bakom sig för evigt. Han har försökt bryta sig loss men det leder bara till avbetalning av mer skuld. Han hatade detta liv, bor ett ställe han inte känner sig säker. Känna ett hot bakom varje hörn, att inte kunna lita på någon annan än sin mamma. Men den enda som han litade på kände knappt igen honom.

En ung flicka gick förbi med lätta steg, hon bar en vit hoodie och jeans ändå så lyste hon upp platsen. Hennes bruna hår rörde sig med vinden. Hon gick framåt med hörlurarna i öronen, helt omedveten om honom. Men han kunde inte slita blicken från henne. Tankarna i huvudet stannade, bruset av bilarna blev avlägsna, allt han såg var henne. Han visste inte vad det var, han kunde inte få bort ögonen från henne. Hon var inte bara snygg, det var något mer. Han fortsatte följa henne med blicken tills hon var ute ur synhåll. Hon hade fortfarande inte lagt märke till hans närvaro. Bruset av bilarna återvände och tomheten återvände som ett slag.

Hassan öppnade sin telefon "01:00", en svart Volkswagen med svart glas man inte kunde se igenom dök upp framför porten. Musiken kunde höras genom och vibrationen kunde kännas i asfalten. Hassan gick fram till bilen, han valde att öppna bakdörren. Han ville vara ensam med sina tankar, orkade inte börja en diskussion. När han satt sig kunde musiken höras tydligt, han hade satt på haval.

-Tja Hassouni! hur mår du?

-Allt bra, själv?

-Bara bra akhi, är du redo? -Ja vi kör.

Där i bilen satt Jakob, Hassan hade fått lära känna honom tidigare, han var mycket inblandad i detta liv. De hade gjort några uppdrag tillsammans. AC'en var på, det var väldigt kallt i bilen även fast Hassan hade på jacka. Han började tänka om hur han skulle utföra det, skulle han lura honom till en lägsen plats eller skulle han bara skjuta och springa. Oavsett vad skulle han bort, ännu en själ skulle falla i detta meningslösa krig. Han hade inte gjort någonting för att förtjäna det som skulle komma, han var bror till Musa och därför skulle han dö. Vi skulle hämnas, detta var sista skulden Hassan hade kvar. Hur länge skulle detta kretslopp fortsätta. Hassan skakade om benen och hans händer var helt svettiga, han släpper greppet av

pistolen. Hela han var skakig, rushen började kicka in. Han brukade bli väldigt rushad av uppdragen, han gillade det. Han var bäst på det, han hade aldrig misslyckats

-Yallah bror, är du redo? Jacob kollade baktill Hassan genom backspeglarna.

-Mmm.

-Vi ses efter, okej? sade Jakob medan Hassan öppnade bakhjulet. -Vi ses.

Jakob hade parkerat bilen bakom ica, Hassan går ut ur bilen ser den svarta volkswagenen rusa iväg på avståndet. Det var rätt så tomt, butikens bakhjula var upplyst av en enda svag lampa. Den kasta en gul sken över den tomma leverans lådorna, slitna kartonger och fimpas över den blöta asfalten. Söptunnan stank, den starka lukten av möjliga grönsaker fick Hassan att må illa. Längre bort kunde röster höras, det var dem. Här brukade det vara om nätterna, prata och punda. Hassan tog grepp på pistolen och började gå runt i Ica. Han stod bakom vägen och kikade på dem, de såg han inte. 3 män klädda i svart stod där vid parkeringen men framförallt såg han Nadim, brodern till Musa. De diskuterade och skämtade. Det kändes tryggt att det fortfarande fanns liv här ute, förorten sov aldrig riktigt.

Hassan satte på sig luvan och balaclavan och gick snabbt fram till männen. Hjärtat började pumpa, adrenalinen kickade in. Han kollade ned på marken, han såg hur grussockorna flög för varje steg han tog. Hans hjärta pumpade för varje steg. Ey? vad gör du, sade en av männen. Hassan stod två meter ifrån Nadim, Han kollade in i hans ljusa bruna ögon, med en arg blick. Han tog pistolen ur fickan och riktade den mot Nadims skalle, det blev tyst helt plötsligt bara den kalla vinden kunde höras. Nadim och hans vänner stod helt stilla, frysta i tiden. Hassan klickar på avtryckaren, pistolskotten smällde högt och bröt nattens stillhet. Skotten träffade honom rakt i skallen, han föll bakåt och kroppen slog mot asfalten. Hans vänner stirrade chockat ned på den livlösa kroppen. Deras vän som de hade vuxit upp med. De backade ett steg instinktivt och deras ansikten bleka av skräck. Skotten hade varit snabba, två eller tre i följd men det ekade länge i den nu tysta parkeringen. Hassan andades tungt, man kunde se ång molnet bli större. Hjärtat bultade i hans bröst men det fanns ändå inget jubel, bara tomhet. Det var över på några sekunder men konsekvenserna skulle leva kvar för evigt, Hassan log över Nadims döda kropp, det kändes som hela världen stannade, fångad i den kalla verkligheten av ett liv som kriminell.

Nadims vänner springer iväg men Hassan stod fortfarande helt still, han kollade på Nadims kropp. Han visste att han skulle vara näst på tur. Han började springa och tog ut sin telefon, hans händer alldeles skakiga av adrenalinet. Han ringde Jakob.

- Är han borta? frågade Jakob

- Han är borta, möt mig vid tågstationen.

- Okej, bra jobbat Hassan, din skuld är avbetald.

Hassan kommer fram till tågstationen, han ser släcker av ambulans ljusen och hör sirener på avståndet. Han stod där, vid tågstationen helt ensam. Jakob kom fram till tågstationen, Hassan öppnar dörren till framsätet och sätter sig.

-Hur gick det? sade Jakob med en nyfiken blick.

-Bra. Sade hassan

-Hassan vi kommer sakna dig. Sade Jakob

-Jag kan inte leva såhär, jag vill bli pappa, göra en familj. Sade Hassan

-Jag förstår dig Hassan, men du kommer alltid vara en del av oss. Sade Jakob

Den här gången hade Jakob på Macky, Hassan sträckte sig över och höjde volymen. Basen vibrerade genom kroppen, var en skön känsla. Den lugnade ned honom, han kände sig avslappnad. Nu så var allt över, han kunde äntligen gå tillbaka till livet han en gång i tiden typ levde. Den var inte samma, det skulle aldrig bli som förr. Han tänkte på den där tjejen han såg, det var något märkligt med henne, han ville verkligen prata med henne.

De åkte förbi Vällingbyskolan, Hassan fick tillbakablickar av sin barndom. Flydde från krig i ung ålder, kom hit med sin pappa och mamma. Hans pappa hade dött av cancer när han var 14. Detta krossade hans mamma, de behövde flytta ut, de hade inga pengar. De var fattiga och behövde leva hos sina kusiner. Han valde den snabba vägen till pengar, han var trött att leva fattigt, Nu så behövde hans mamma aldrig jobba igen. Men hans mamma vägrade följa med, hon stannade kvar. Hon ville inte ens röra dom där pengarna.

- Jakob kommer fram till Hassans port.

- Tack för skjutsen bror, vi ses omkring. -Hej då Hassan, var försiktig här ute.

Hassan går in i sin port, hans steg uppför trappan ekade. Han öppnar sin dörr och blir bemött av hemma doften, han känner sig direkt avslappnad. Hans fötter var dyngsura av svett, behövdes kraft att ta av dem. Han hänger upp sina kläder och går till köket, helt rörligt trots att han inte har lagat mat på flera månader. Han öppnar en låda fylld av nötter, han flyttar på nötterna bakom så finns det en svart påse. Han drar ut den och börjar rulla upp en joint. Han lämnar påsen på bänkskivan, han röker upp jointen och lägger sig.

Sol ljusen bröt genom de dimmiga fönstren, Hassan vaknar långsamt upp. Han rullade på sidan och öppnade ögonen. Han sträckte ut handen för att stänga alarmet som ringde på sin telefon, han satte sig upp och drog på sig jeans och en Hugo Boss tröja. Han borsta tänderna, sprayade Armani parfym och fixade sitt skägg. Han

skulle hjälpa hans farbror, Amo Khaled, vid hans kebabrestaurang. Ibrahim som jobbade där var sjuk, Hassan behövde ställa upp för honom, Hassan går ner trapporna och öppnar port dörren, Den kalla luften kyler ned honom och får honom att sakna sin säng. Han promenerar till centrum när han helt plötsligt fick syn på henne igen, hon satt vid tågstationen med en cigarett och sin telefon i handen. Hon hade på sig en varm jacka som skydd mot höstkylan. Han tog ett djupt andetag och gick till tågstationen, han försökte se avslappnad ut, men kände nervositeten dyka upp.

-Hej, jag såg dig igår, jag heter Hassan sa han med ett leende som han försökte hålla tillbaka

-Hej, svarade hon med ett leende, jag heter Medina -Medina, fint namn sa Hassan med ett leende -Tack så mycket, Hassan är också fint.

-Du Medina, jag undrade om du ville kanske gå på promenad eller någonting någon gång, jag tycker att du är jättevacker Wallah.

-Aww tack, Ja det låter jättetrevligt, när hade du tänkt dig? hennes ögon lyste av värme

-Kanske idag eftermiddag, vi kan gå till Grimsta dom har en jättefin sjö. Hassan kände lättnad av hennes svar.

-Det låter jättebra.

De utbyter snap och Hassan rusar snabbt iväg till Amo Khaled innan han kommer sent. Han gick in i restaurangen, blev bemött av värmen och den goda lukten av mat, ingen var här än. Han tar ut kebaberna ur frysen så de smälter. Sen så börjar han hacka upp isbergssallad och tomater i små bitar. Han fyller upp sås burkarna med vitlökssås. Sen börjar han tända på stenugnen. Hassan ser Amo Khaled i avståndet och blir glad, Amo rycker upp dörren och kommer in.

- Assalamu Aleykum Amo, jag har fixat allt.

-Waleylkum Asalam Hassan, tack så mycket, du är till så mycket hjälp.

Senare så kom Mustafa och Josef, de jobbade också där. Kunderna började rulla in och Hassan tog order efter order. Serverade mat och städa. Det var ganska slitande men han fick motivation, han såg verkligen fram emot att träffa denna tjej. Han hade inte kunnat sluta tänka på henne efter han såg henne.

“BIZZ” han fick en snap av Medina: “Möt mig vid tågstationen 17:00” han kollar klockan, den var 16:00.

-Hejdå Amo jag slutar nu. Sade Hassan medan han drog upp dörren. -Hejdå Hassan tack så mycket för idag.

Hassan skyndar hem till sin lägenhet, springer upp för trapporna. Hjärtat pumpande av nervositeten. Han går in i badrummet, tar en pincett och tar bort hårstrån mellan ögonbrynen. Lägger vax i håret och sätter på sig fräscha skor. Han springer ned trapporna och promenerar till tågstationen fortfarande nervös, han ser Medina ifrån avståndet. Hon var så vacker, hon hade på sig blå jeans med en fin röd tröja. Hassan kramar Medina och de börjar promenera till Grimsta, Medina pratar om sitt intresse, hon vill bli läkare medan Hassan glör på henne hela tiden. Sen börjar han beskriva sin dröm om att lämna Sverige och flytta till Qatar, mitt i beskrivningen så stannar Hassan till när dom passerar Ica. Medina märker att någonting är fel. En svart BMW dyker upp och långsamt kör upp till dem. Bilrutan går långsamt ned, Pistol pipan riktad mot Hassan